

Sygn. akt I C 1718/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Paweł Juszczyżyn

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Justyna Kochan - Rogoż

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) z siedzibą we W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

powództwo oddała.

SSR Paweł Juszczyżyn

Sygn. akt I C 1718/17 upr

UZASADNIENIE

Powód (...) we W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. C. kwoty 9.556,40 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę bankową. Powód na podstawie umowy cesji przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany M. C. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 kwietnia 2014 r. pomiędzy (...) Bank S.A. we W. a powodem została zawarta umowa cesji bliżej niesprecyzowanych wierzytelności.

W dniu 5 maja 2017 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej, podpisany przez E. Ś., działającą na rzecz (...) S.A. we W.. W wyciągu tym stwierdzono, że według ksiąg funduszu pozwany posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 9.556,40 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 6).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dopuszczone dowody w postaci odpisów dokumentów przedłożonych przez powoda, które zostały opatrzone podpisem, zostały prawidłowo i obustronnie poświadczane za zgodność z oryginałem

i były – w ocenie Sądu – wiarygodne. Pozostałe wnioskowane dowody zostały pominięte, gdyż nie stanowiły dokumentów lub ich odpisów w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego bądź nie było pewne, czy stanowią odzwierciedlenie oryginałów, czy są kompletne, czy zostały sporządzone przez uprawnione osoby, czy pochodzą od wskazanego w nich autora, czy też zostały doręczone stronie pozwanej.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na udowodnienie jego twierdzeń.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiekolwiek roszczenie względem strony pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność przeciwko stronie pozwanemu.

Z samej umowy nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem strony pozwanej. W umowie wierzytelność taka nie jest wymieniona. Dodatkowo wskazać należy, że w pozwie powód powoływał się na wierzytelność względem pozwanego wynikającej z zawartej przez niego umowy bankowej z (...) Bankiem (...) S.A., tymczasem przedłożona przez niego umowa cesji obejmuje nabycie bliżej niesprecyzowanych wierzytelności od (...) Bank S.A. Powód zaś nie wykazał przejścia uprawnień z (...) Bankiem (...) S.A. na (...) Bank S.A.

Nadto należy stwierdzić, że w przypadku cesji wierzytelności warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r. wydany w sprawie V CSK 187/06, publ. MoP 2006/16/849). Tymczasem powód i tej okoliczności nie wykazał. Powód nie udowodnił także tego, iż istnieje i przysługuje mu wierzytelność w wysokości dochodzonej pozwem. Powód przedłożył wprawdzie kserokopie umowy i wniosku kredytowego, niemniej jednak kopie te, nie będąc poświadczone za zgodność z oryginałem nie stanowiły odpisu dokumentu, który dawałby możliwość przeprowadzenia dowodu na okoliczność treści w nich zawartych. Dowód przeprowadzony na podstawie art. 292 kpc, 308 kpc, czy 309 kpc nie daje zaś podstaw do odtwarzania i dowodzenia treści dokumentów.

Powód załączył również wydruk „wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” (vide: k. 11). Wydruk ten został sporządzony przez powoda, nie posiada cech dokumentu (nie można zweryfikować jego wystawcy), wobec czego nie może on stanowić dowodu. Na wydruku tym pod tabelą widnieje podpis pełnomocnika procesowego powoda, zatem może on być traktowany jedynie jako oświadczenie pełnomocnika powoda.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej pismo z wezwaniem do zapłaty (vide: k. 12), co do którego brak jakiegokolwiek dowodu, że zostało doręczone pozwanemu i które w dodatku sporządzone zostało przez podmiot inny ((...) S.A.) niż reprezentujący powoda ((...) S.A.).

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest bynajmniej wydruk zatytułowany „Zawiadomienie o zmianie wierzyciela” (vide: k. 38), który opatrzony jest jedynie faksymile i nie jest poświadczony za zgodność z oryginałem.

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 6) – jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności – art. 194 § 2 ustawy

z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (DZ. U. 2014.157 t.j.; por. też wyroki Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, publ. OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Z tych powodów Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.

SSR Paweł Juszczyzyn